

jo altsaa igjennem denne deres Dagsorden udtalt, at de ikke troe, at Reformen vil kunne gennemføres med Held, førend Regjeringen tager Initiativet dertil, at de altsaa maae ansee en Discussion paa Sagens nuværende Standpunkt for aldeles vrøksløs, ligesom det ogsaa fremgaar af deres Udtalelser under selve Sagens Behandling, at de ikke kunne tænke sig noget Udbytte deraf; men naar der saaledes ikke fra de Mænds Side, som han især maatte gjøre Regning paa, kan ventes nogen virkelig alvorlig, varm og ivrig Deeltagelse i Forhandlingerne og nogen alvorlig Medvirkning til Sagens heldige Gjennemførelse, saa troer jeg virkelig, at det ærede Medlem selv vil erkjende, at han umuligt kan naae det Maal, han har sat sig, nemlig at frembringe en Afgjorelse, som Folkethinget kunde betragte som sin endelige. Jeg troer derfor, at det ærede Medlem, som jo erklærede, at det var hans Hensigt at give Sagen et Stød fremad, bør nøies med den Virkning, som allerede Indbringelsen har havt, den, igjen at bringe Sagen i Erindring, og at gjøre det til et Slags moralsk Nødvendighed for Regjeringen, ikke at lade denne Sag fare, men at gjøre Noget for den, og det snart, hvorimod han ved at fastholde Forslaget, navnlig hvis det bliver Tilfældet, som jeg snarest antager, at Dagsordenen vedtages, visnok langt snarere vil have givet Sagen et Stød tilbage; thi jeg troer, at det ærede Medlem selv i Bedtagelsen af en saadan Dagsorden afgjort vil see et Stød tilbage for Sagen.

N. Hage: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke er nogen sær Beundrer af Dagsordener. Den i den foreliggende Lov indeholdte Ordning har meget af den franske Rettergang ved sig, men det forekommer mig, at denne franske Stil med Dagsordener er mindre helbig. Jeg indrømmer, at man skulde synes, at der i det foreliggende Tilfælde var noget særdeles Interessant, da 6 Jurister ere blevne enige om dette Forslag til en Dagsorden; men dog kan jeg ikke stemme for det, og jeg vil kortelig tillade mig at sige hvorfor. Vi have hyppig haft denne Sag til Forhandling her i Folkethinget. Efterat en Commission havde været nedsat, som i Aaringer havde

arbejdet paa den og bragt den til Ministeriet, kom den i October Maaned 1861 saa vidt, at man var fuldstændig enig om at ville have den gennemført. Den daværende Justitsminister tog sig med stor Iver og Nedbonhed af den; han erklærede, at den interesserede ham i højeste Grad, at Lovarbejder derom laae særdige i Ministeriet og blot ventede paa den sidste Affilering; det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casfe), som dengang var Justitsminister, erklærede, at han snarest muligt, uden Ophold vilde søge at gennemføre denne Sag i Rigsdagen. Der var Mange, som dengang toge en levende Deel i Forhandlingerne; min ærede Formand i Kalbet, som senere blev Ordfører for Udvalget (Liebe), tog sig med stor Iver af Sagens Gjennemførelse, og alle Jurister yttrede sig mere eller mindre gunstigt derom. Overgangen til 2den Behandling blev i 1861 eenstemmig vedtagen her, og Sagen blev behandlet af et Udvalg, som den 16de December s. A. afgav sin Betænkning, af hvilken jeg med den høitærede Formands Tilladelse vil oplæse de Ord, hvormed Udvalget slutter. Det sandt nemlig, at Sagen ikke dengang burde føres videre, da Ministeren havde erklæret, at han havde taget den i sin Haand og vilde gennemføre den snarest muligt; man valgte derfor den Udvei at foreslaae Thinget en Beslutning, der lyder saaledes: „1) Folkethinget beslutter at indsende til Regjeringen de ovenomhandlede trende Lovudkast, ledsagede af nærværende Betænkning. 2) Folkethinget udtaler i Forbindelse dermed sit levende Ønske om snarest muligt at see de af Justitsministeren bebudede Lovforslag til Gjennemførelse af Forstrifterne i Grundlovens §§ 76 og 79 Rigsdagen forelagte. N. Andersen, Wille, Fallesen, H. Hage, J. A. Hansen, E. M. Jespersen, Klein, Liebe, E. Rimestab.“

Denne Beslutning blev af Thinget eenstemmig vedtagen, og Sagen kom altsaa ikke videre dengang, men den 7de October 1862 viste den ærede daværende Justitsminister, at han var saa god som sit Ord, thi da indbragte han sine Lovforslag her i Thinget. Jeg skal nu ikke videre opholde det høie Thing med at beskrive Sagens videre Gang, men der blev dengang særlig indvendt imod at lade Lovfor-